

MAROSI GYULA
Már csak

Már csak két évem van hátra, hogy annyi idős legyek, mint amikor apám meghalt. Még nem kaptam meg a behívót, de tudom, bármikor megérkezhet. Megérkezhetett volna eddig is bármikor, de nem bizsergett a tudatomban – meglepett volna, ha kinyitom a postaládát és ott találok. Már nem fogok meglepődni. Arcizmom se rándul majd, okosan bölintani fogok, esetleg leizzadok, és a lelkemben lakó gyermek sírva fakad.

Ámítani is szoktam magam. Azzal: felnőtt férfiként nem kellett végigélnem egy világháborút – legalább azt nem –, utána életfogytiglan a vérvörös csillag bénító sugara alatt vegetálni – mindez jelenthet javamra még egy-két évet. De az ámítás se változtat a dolgok lényegén.

Talán emiatt, de egyre gyakrabban előfordul, hogy a villamoson vagy a metrón megakad a szemem egy-egy huszonéves, már asszonyi virágzásban pompázó, de a fiatalság még jelenlévő, megható bájait divatos sminkekkel szét nem mázolt fiatal nőn: a szeme, a haja, a bőre, a szája, egy hajlat, szín, keze moccanása, testtartása! – pontosan az a típus, mint Sarolta, vagy éppen Réka! Ilyen lesz Ő érett ifjúsága pompájában – amikor már feltehetően nem láthatom. A Mindenség kihunyásának csak töredéke, de hogy a lélekben motoszkál, talán a legfájdalmasabb: mikor már nem érinthetem meg őket, nem fürödhetek a pillantásukban,

nem aggódhatok értük, nem álmodhatok róluk. Nem érezhetem közös génjeink illatát. Ilyenkor valamilyen belső remegés fog el, valami nem mindennapos szorongás és az idő zsarnokságát legyőző diadalérzet keverékéből adódó remegés. Kicsusszan belőlem az önfegyelem, s bár attól visszatart, hogy mint valami végzetes úton, meginduljak a felismert valaki felé, megcsókoljam vagy legalább megérintsem azt a nyakhajlatot, halántéki szeplőt, arcon ülő gödröcskét, de a szememmel gátlástalanul birtokba veszem. Nem tudom, milyen izzású ilyenkor a tekintetem, de a nők mindig megérik, ha valami tapad rájuk, erőszakosan, ragacsosan – megérik, visszaneznek, és megkapom a vén trotlinak kijáró választ: egy megsemmisítő biggyesztést. Olykor egy mély, gúnnyal teli mosolyt. Az öregség nyügeivel, bölcsességnek mutatkozó fásultságával együtt ezt is meg kellett szokni: ezek a visszapatintott pillantások sosem, de még egy évtizeddel ezelőtt se voltak ennyire elutasítók. Ilyenkor a legszívesebben megszólítanám őket, elmagyaráznám, valójában minek szól ez az elragadtatás, hogy nyoma sincs benne holmi kivénült híméhségnek, a vén kujonok gátlástalan tolakodásának – de hát nem lehet, csak rontanék a dolgon. Nem tudnám ezt a helyzetet érthetően elmagyarázni, habogások nélküli összeszedett mondatokkal, de még akkor se biztos, hogy megértenék. Huszonévesen talán nem is lehet efféléket megérteni. De különben is: a véglegesen össze válás előestéjén már kell lennie az emberben annyi alázatnak, hogy háborgás nélkül elviseljen egy igaztalan megszegyenítést.

